

ת"פ 37230/07/16 - מדינת ישראל נגד M I

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 37230-07-16 מדינת ישראל נ' I
לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
מדינת ישראל
המאשימה
נגד
הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד גנית אטיאס
M I
ע"י ב"כ עו"ד מסלם אריאתה

09 נובמבר 2016

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של תקיפת סתם של בת זוג והיזק לרכוש במזיד.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים בכתב האישום וכ- 3 שנים עובר לכך, ניהלו הנאשם והמתלוננת מערכת יחסים והתגוררו ברחוב יהודה בערד. בתאריך 19.7.2016, בסמוך לשעה 22:30, חזרה המתלוננת לביתה מאילת. הנאשם שהה מחוץ לבית ומשהבחין במתלוננת, נכנס אחריה, לקח מידיה את הטלפון הנייד שלה, תוך שהוא מתרה בה כי היא מתקשרת יותר מדי. המתלוננת אמרה לנאשם לצאת מהבית, הלה סירב והמתלוננת יצאה מהבית יחד עם בנה הקטין. הנאשם הלך בעקבות המתלוננת לעבר מלון "ענבר" תוך שהוא מוסר לה בחזרה את מכשיר הטלפון.

המתלוננת לקחה את מכשיר הטלפון, ניסתה לחייג למשטרה, או אז, לקח בחזרה הנאשם את הטלפון ונוצר מאבק משיכות ביניהם, במהלכו היכה אותה הנאשם מכה אחת בראשה, תוך שאמר לה: "לא אכפת לי שאני אלך לכלא". אזרח שעבר במקום הפריד בין השניים. עוד מפורט כי הנאשם גרם נזק בזדון למכשיר הטלפון של המתלוננת, עת נפל במהלך המאבק ביניהם.

לא הייתה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעוניהם.

טיעוני הצדדים:

באת כוח המאשימה, במסגרת טיעוניה לעונש, הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, בכללם שלמות גופה, ביטחונה וכבודה של המתלוננת. לדבריה, אמנם אין מדובר באלימות במדרג הגבוה, יחד עם זאת נקבע כבר בפסיקה כי

זה אינו הקריטריון היחיד ולעיתים אף לא המכריע בקביעת המתחם. לדבריה, מדובר בהתנהגות המלמדת על אובססיביות ורכושנות מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת. המדובר במעשים המבוצעים בשעת לילה, בנוכחות בנם הקטין. המדובר במעשים שיש בהם רכיב של השפלה ופוטנציאל נזק לא מועט. ביחס לנזק שנגרם למכשיר הנייד, הוסיפה כי בימינו אנו מכשיר נייד משמש אך לצרכי התקשרות ועלותו של זה אינה מבוטלת כלל ועיקר. בגין כל אלה, סבורה כי מתחם העונש ההולם ראוי שיתחיל ממאסר בן מספר חודשים שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ועד 14 חודשים מאסר בפועל. בגדרי המתחם סבורה כי יש להשית עליו עונש ברף התחתון-בינוני על רקע היותו נתין זר, אשר מבצע עבירות פליליות בשטחי המדינה אשר "פתחה שעריה" בפניו מטעמים הומניטריים.

ב"כ הנאשם מנגד ציין כי בניגוד לטענת המאשימה או כפי שיכול להילמד מעובדות כתב האישום, הבית שבו התרחשו האירועים הינו גם ביתו של הנאשם, אשר אינו זקוק למתן רשות מצדה של המתלוננת להיכנס אליו. קדם ויכוח למעשיו של הנאשם, בכללו זה הטיח במתלוננת כי השאירה את הילדים והלכה לאילת, לצד טענה נוספת בדבר שיחות רבות אותן היא מנהלת בטלפון. אין מדובר באלימות לשם אלימות, אלא משיכות הדדיות אשר במהלכן קיבלה מכה. מדובר באלימות במדרג הנמוך כאשר גם שבירת הטלפון לא נעשתה במכוון. מדובר בנתין זר ללא עבר פלילי ועובדת היותו כזה, אינה מצדיקה החמרה בעונשו. מדובר בנאשם שהודה, חסך זמן שיפוטי יקר וניתן להסתפק בתקופת מעצרו.

הנאשם מצדו הביע חרטה על מעשיו, ציין כי נמצא בארץ 6 שנים מבלי שמי מבני משפחתו יהיו יחד עמו. הוא יליד סודן וכעת בינו לבין המתלוננת לא קיים כל סכסוך.

דין והכרעה:

במקרה דנן פגע הנאשם בערכים החברתיים של כבודה, ביטחונה האישי, שלוות נפשה ושלמות גופה של המתלוננת. עוד יש לדבר פגיעה בתא המשפחתי, אפילו המדובר בבני זוג לשעבר וזאת נוכח ההשפעה שיש למעשים שכאלה על המרקם העדין ממילא במערכת היחסים הנוגעת לבנם המשותף.

על החומרה המיוחדת בעבירות אלו ועל הצורך להוקיע את החולה הרעה הזו מחברתנו, אפנה לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'ה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג... גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, כך גם ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם, ניתן למצוא משרעת רחבה של

עונשים החל מעונשים צופי פני עתיד וכלה בעונשי מאסר בני מספר חודשים ועד שנת מאסר.

על דרך הכלל, בעבירות בכגון דא, בית המשפט שת ליבו בין היתר לעצמת האלימות, תדירותה, תוצאותיה, הרקע לביצוע המעשים, פערי הכוחות בין הקורבן לתוקף וכן יתר נסיבות ביצוע העבירה, בכללן קיומה של בעיית התמכרות, בעיית אלימות, אובססיביות וכיוצא באלה. בין היתר, ר': **רע"פ 8323/12** שוקרון נ' מדינת ישראל; **רע"פ 6821/08** מסרי נ' מדינת ישראל (18.8.08); **ת"פ (מחוזי ב"ש) 37624-01-13** מ"י נ' ד"מ, (28/10/2014); ת"פ (ראשל"צ) 26002-02-13 מ"י נ' פלוני (5.6.14).

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים נמצאת במדרג הבינוני-נמוך. לחומרא, יש לקחת בחשבון העובדה כי הנאשם רואה עצמו כמי שישלוט בהתנהלותה של המתלוננת, בדגש על השימוש שזו עושה בטלפון הנייד שלה. אומר, מיישם, ולוקח מידה את הטלפון תוך שזה מתרה בה כי זו "מתקשרת יותר מדי".

לא רק שיחות למכריה הינן לצנינים בעיניו של הנאשם, אלא גם רצונה להתקשר למשטרה. בזו הפעם מנסה לקחת פעם נוספת את מכשיר הטלפון ונוצר מאבק בין השניים, במהלכו זה מכה אותה פעם אחת בראשה. עצם הנקיטה באלימות והפנייתה לעבר ראשו של אדם, מצדיקה החמרה. יתרה מכך, במעמד זה הנאשם נשמע אומר כי לא אכפת לו ללכת לכלא. גם אם אמירות אלו אינן מגיעות לכדי איומים של ממש, יש בהן כדי לנסוך נופח נוסף של חומרה למעשיו. המעשים עצמם מבוצעים בנוכחות בנם הקטין, על המשמעויות הנגזרות מכך.

בסופם של דברים, הטלפון נשבר. במובנים מסוימים, הנאשם הצליח להעביר את "המסר" אותו ביקש להעביר למתלוננת ולכך יש להוסיף כי אפילו לא הובאו ראיות בדבר ערכו של אותו טלפון, חזקה כי אין מדובר במכשיר שעלותו זניחה.

מנגד ולקולא, עצם הימצאותו עם המתלוננת היא לכשעצמה אינה מלמדת על כל עבירה או פגיעה בפרטיות שכן המפורט בסעיפים 2 ו-3 לעובדות כתב האישום, מתרחש בביתו שלו. האלימות המפורטת לא נעשית לשם אלימות, אלא כפי המפורט בכתב האישום המתוקן, אגב מאבק משיכות בין השניים. אין דומה מי שבכוונת מכון מכה בראשו של אדם, לבין מי שאגב הפעלת כוח פיזי הדדי, פוגע ברעהו. מדובר במכה יחידה שלא גרמה לכל חבלה. הנאשם אמנם לקח מידה של המתלוננת את הטלפון, אך הוא זה שהשיב לה אותו. גם חומרתה של עבירת ההיזק בזדון מתקנה בשים לב לכך שהטלפון ניזוק אגב אותו מאבק משיכות.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין עונש מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ועד ל-12 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, סבורני כי מן הראוי שזה יהיה בתחתיתו. בהקשר לכך, מדובר בנאשם ללא הרשעות קודמות, אשר הודה וחסך זמן שיפוטי יקר. יש בהודאה זו משום נטילת אחריות והבעת חרטה, כפי שהדברים נשמעו מפיו לעניין העונש. הנאשם והמתלוננת, על פי הנטען, כבר אינם מצויים בסכסוך.

ב"כ המאשימה סבורה כי בגדרי המתחם יש מקום להחמיר עם הנאשם, על רקע היותו נתין זר שנכנס לישראל שלא באופן חוקי ומעמדו, כפי הנלמד, לא הוסדר באופן סופי.

ביחס לכך הפסיקה קבעה כי דבר היותו של נאשם נתין זר, הוא לכשעצמו אינו מהווה פרמטר המצדיק באופן אוטומטי החמרה או הקלה וכל מקרה נבדק על פי נסיבותיו. בהקשר לכך, ראה דברי בית המשפט העליון בע"פ 764/12 **מדינת ישראל נ' גרמסיון**:

"על רקע כל אלה, השאלות הנותרות בכל הנוגע לגזירת דינו של המשיב נגעו למאפייניו האישיים של המשיב כאזרח זר המתגורר בישראל. לאחר ששקלנו את הדברים, לא מצאנו שעובדה זו מצדיקה החמרה מיוחדת או הקלה מיוחדת עם המשיב. ככלל, עובדת היותו של המשיב אזרח זר, לכשעצמה, אינה מהווה נסיבה אשר מצדיקה להחמיר עמו (ראו גם: ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (1.5.2013), בפסקאות 16-17 לפסק דינו של השופט י' דנציגר). בדומה לכך, אין היא מהווה טעם "אוטומאטי" לקולא ואינה מקנה "חסינות" מענישה משמעותית, אם כי שומה על בית המשפט להתחשב בנסיבות שעשויות להיות קשורות בה, כגון העדר שליטה בשפה המאפשרת תקשורת עם כלואים אחרים והעדר תמיכה של משפחה וידידים. כך, בעניין קינגאווא נקבע כי כליאת אדם אשר אין באפשרותו לקיים תקשורת מילולית עם הסובבים אותו מצדיקה הקלה מסוימת בעונשו (ראו והשוו גם: ע"פ 8649/11 שאקה אבום נ' מדינת ישראל (20.12.2012), פסקאות 37-38 לפסק דינו)".

יישום האמור לעיל בעניינו של הנאשם שבפני, על רקע משך שהייתו בישראל, שליטתו בשפה העברית וכן יתר הנתונים הצריכים לעניין, הביאני לכלל מסקנה כי אין מקום להחמיר עם הנאשם או להקל עמו אך בשל היותו נתין זר.

סוף דבר ומכל המקובץ לעיל, הריני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 3 חודשים ויום מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, 20.7.2016 עד 25.7.2016 וכן מיום 1.9.2016 ועד היום;
- ב. 4 חודשים מאסר על תנאי, למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון או עבירה של היזק לרכוש במזיד;
- ג. 8 חודשים מאסר על תנאי, למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

ניתן צו כללי למוצגים: להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום ח' חשוון תשע"ז, 09/11/2016 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט